

De Bibelesonse Bakker

DE BIBELEBONSE BAKKER

COAB 2019

"De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur, en van de heilzame giften van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giften van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele."

Hoofdstuk 1. Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Hoofdstuk 2. Bakker Bons

Hoofdstuk 3. De Monniken

Hoofdstuk 4. één tegelijk

Hoofdstuk 5. Tussen vergetelheid en herinnering

Hoofdstuk 6. de blindengeleide vrouw

Hoofdstuk 7. een mislukte ontsnapping

Hoofdstuk 8. De Tuin

Hoofdstuk 9. De Boswachters

Hoofdstuk 10. Marie Huyana

Hoofdstuk 11. van slingerplant tot slingerplant

Hoofdstuk 1. Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Bakker Bons, het mag weleens gezegd worden, hij werd koning van het hele land. Joost wilde geen koning meer zijn. Hij wilde boeken schrijven. Hij had het helemaal gehad met het koning zijn, want er kwamen telkens weer dingen bij die hij niet begreep. Bakker Bons was zijn beste bakker, en die had ook verstand van zaken. Bakker Bons nam toen het hele zaakje over. Hij zou bakker zijn en koning. Dit vond hij zelf een erg mooie combinatie. Het was een erg rustige man, die daardoor een heldere kijk op dingen had. Joost merkte van zichzelf dat hij nogal snel driftig werd, en dat zo soms dingen totaal uit de hand liepen. Dan ontspoorde de hele trein. Nee, Joost had rust nodig, grote rust.

Bakker Bons woonde in Bergen op Zoom waar hij zijn bakkerij had, en dat zou ook makkelijk tot zijn paleis gemaakt kunnen worden. Het was een hele grote bakkerij, bijna een boerderij. Diep onder de bakkerij was een grot, een rust grot zoals ze het noemden. Daar zou Joost voorlopig gaan wonen om helemaal tot rust te komen. Daar wilde Joost boeken schrijven over alles wat hij als koning had meegemaakt, geschiedenis boeken. Dat moest ook wel, voor het nageslacht, opdat er niet dezelfde fouten gemaakt zouden worden. De mens moest leren van de geschiedenis. Joost zag dat als zijn grootste opdracht, en zo kon hij geen koning meer wezen. Hij had goed en groot vertrouwen in bakker Bons.

Joost kon het niet meer. Hij had het helemaal gehad. Hij werd gek van degenen die 'ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet' spelletjes speelden. Het waren zieners, profeten, die tot het land waren gekomen, in lange paarse pijen met kappen. Je kon nooit hun gezichten zien. Ze verklaarden iedereen ziek en voor gek, behalve henzelf. Ze konden allerlei vreemde geestesziektes zien volgens hen, en ze vielen Joost er ook mee aan. Joost werd geheel belachelijk gemaakt. Dan zou je misschien denken : Maar waarom deed Joost daar niets aan, want hij was toch immers koning ? Maar zo eenvoudig was het niet. Dat kon dus niet zomaar. En waarom dan niet ? Dat kun je lezen in het verhaal. Luister maar.

Op een dag zat Joost te spelen met zijn staf op zijn troon. Er kwam ineens een zonderlinge monnik met een kap op de paleiszaal inrennen, en hij begon zotte dansjes te maken. Hij had verder geen pij aan. Hij was bijna naakt, en Joost moest direct zijn hand voor zijn gezicht doen. Wat deed die man vreemd. De man had ook een hele lange baard. 'Ik waarschuw u, koning !' riep de dwaze monnik schuimbekkend met een hele hoge stem alsof hij een krijtje had ingeslikt. Joost moest zijn vingers in zijn oren drukken. En wat er toen gebeurde ... Door de ruiten sprongen paarden, en op die paarden zaten monniken in paarse pijen met kappen, geheel bedekt. Je kon hun gezichten totaal niet zien. 'U bent ziek !' riepen de monniken, 'zwaar ziek. Wij hebben het gezien !'

'Maar ik ben helemaal niet ziek,' zei Joost. 'Ik voel me tamelijk goed. Ik kan nog steeds het land regeren, maar wie heeft jullie verteld dat jullie zomaar ongevraagd en onuitgenodigd binnen konden komen, en nog wel door de ruiten ? Het zal jullie flink betaald zetten. Wachters !' riep Joost.

'Je wachters zijn ook ziek,' zeiden de monniken, die inmiddels van hun paarden waren afgestapt, en daar maar stonden. Ze hadden aureolen om hun hoofd, en verdorde bloemen in hun handen. 'U bent deze bloemen,' zeiden de monniken.

Joost wilde verder geen woord vuil maken aan deze malloten. Hij bleef maar roepen : 'Wachters !

Komt er nog wat van !' Maar er kwam niemand.

'Buiten staan de karren, Joost,' zeiden de monniken. 'Daar zitten ze allemaal in. Het zijn gekkenkarren.'

Toen rende één van de monniken op Joost af, en drukte zo een injectie naald in zijn arm.

Joost schrok wakker van deze nachtmerrie. Sindsdien zag hij het niet meer zitten, en had hij rust nodig. En helemaal toen die dag er een man tot het paleis kwam met dezelfde dingen. De man was een monnik en had een paarse pij en een paarse kap, en zei tegen Joost dat Joost gek was, zwaar ziek. Dat had de monnik wel gezien, maar Joost zag niks.

'Waar haalt u het allemaal vandaan ?' vroeg Joost.

Maar dat wilde monnik niet vertellen. De monnik deed er nogal geheimzinnig over. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de monnik telkens.

'Oh, je bent een ziener, een profeet,' zei Joost, 'een doemprofeet, van lik me versje, want eigenlijk zegt u niets nuttigs. U helpt ons hier niet mee, ook niet door allemaal zo wazig te doen. Zo kan ik het ook, jij oproerkraaier. Je zuigt het gewoon uit je duim, hè ? Heb je niets anders te doen ? Maar laat me raden : Je verdient bakken geld met deze kwakzalverij, kwakzalver-profeet. Je loopt geheel op muntjes, jij kauwgomballen-profeet, jukebox-profeet. Ga je moeder pesten.'

Maar toen zei de monnik iets waar Joost erg van schrok : 'Je staat op ons land. Je betaalt daarom landpacht, aan ons. Wij zijn de oorspronkelijke landbezitters. Je bent zwaar gek. Dat is niet mijn mening. Iedereen zegt het. Ze roddelen allemaal achter je rug. Ze willen een nieuwe koning.'

'Oh, en nog stoken ook,' zei Joost woest. 'En wie zegt dat het jullie land is ? Of heb je dat ook gezien in je glazen bol ? Man, je bazelt maar wat.' Maar Joost slikte even, en dacht aan zijn nachtmerrie. Iets verlamments kroop over hem heen.

'Ik heb zo mijn informatie en inlichtingen,' zei de monnik, zonder er al te duidelijk over te zijn, en daardoor raakte Joost nog meer in de war.

'U moet hier eigenlijk niet komen,' zei Joost.

'Het is mijn land,' zei de monnik. 'Jij betaalt mij huur. Ik ben de ware koning.'

'Wie zegt dat, en hoe weet je dat ?' vroeg Joost.

'Iedereen weet het,' zei de monnik. 'En iedereen roddelt erover.'

'Ik weet anders van niks,' zei Joost.

'Ze houden het geheim voor je,' zei de monnik.

'Ik geloof er niks van,' zei Joost. 'Vertrek nu onmiddellijk. Ik heb geen zin om nog langer naar dit gebazel te luisteren.'

'Ik vertrek niet !' riep de monnik. 'Jij vertrekt, nu !'

Joost wilde zijn wachters roepen, maar hij kreeg zijn kaken niet meer van elkaar, alsof ze met

vreemde kauwgom waren vastgeplakt. Even leek het alsof de tijd stilstond. Alles duizelde voor Joost zijn ogen. Even later kwamen gelukkig zijn wachters, en die hebben de man verwijderd, maar Joost was niet meer hetzelfde. Dit soort dingen gebeurden te vaak. Joost begon zwaar overspannen te raken. 'Hoe is die man eigenlijk binnengekomen?' vroeg Joost. Maar niemand had er een antwoord op.

Joost wilde er tussenuit. Er bleken meer van zulke monniken te zijn, en ze hadden hun eigen kloosters, ondergronds en bovengronds. Het was een bepaalde religie die geloofden dat het hun land was oorspronkelijk, en ze verdienden hun geld met deze kwakzalverij, met hun ingebeelde ziektes. Er viel niet met deze lieden te praten. Zij wisten het altijd beter, en velen geloofden in hen, eigenlijk steeds meer. Dat was ook omdat ze veel dreigden. Mensen sloten zich bij hen aan vanwege grote angst. En kinderen moesten er naartoe van hun ouders. Die hadden niets in te brengen. Joost was er helemaal klaar mee. Eigenlijk wilde hij geld geheel laten afschaffen, omdat hij zag dat er niet veel goeds door kwam. En zo werd bakker Bons ingeschakeld.

Hoofdstuk 2. Bakker Bons

Bakker Bons had een veel beter idee. Er moesten gewoon betere bakkerijen komen. Bakker Bons zou er wel de opleidingen voor geven. Hij had zoveel te vertellen, zoveel. Joost werd er altijd duizelig van als Bakker Bons erover sprak, maar dan op een goede manier. Bakker Bons zat zo vol met ideeën, grote ideeën. Joost was een driftkikker, die als hij niet oppaste zijn hele paleis kon afbreken. Hij kon niet tegen kritiek, en al helemaal niet tegen leugens. Dan kon hij woest worden. Vaak was dat lang erna. Het kon soms weken, zo niet maanden, doorgaan, dat hij zich aan iets ergerde, en dan de boel kort en klein sloeg. Hij kon niet met het verleden omgaan. Soms was het om iets van vele jaren geleden. Bakker Bons was heel rustig, altijd gematigd. Bakker Bons was altijd vol plannen. Hij had altijd wel een oplossing. Daar waar Joost het niet meer zag zitten, daar zag Bakker Bons een pad. Bakker Bons was ook al veel ouder dan Joost. Bakker Bons was al een oude man. Bakker Bons was vroeger net zoals Joost.

Eigenlijk kwamen de monniken nooit ver. Ze maakten claims die ze niet hard konden maken, niet waar konden maken, en moesten het hebben van het domme geloof van mensen. Soms kochten ze mensen daarvoor om, en soms bedreigden ze mensen. Het was alles wat kwakzalvers deden. Maar lastig was het wel, als een lastige vlieg, en het had Joost moe gemaakt, alsof hij erdoor was gestoken, door deze vreemde vlieg.

Bakker Bons zei dat hij wel een middeltje had. En Joost mocht dus naar de rust grot onder de bakkerij van Bakker Bons, om daar tot rust te komen, en om zo de geschiedenis boeken te schrijven. Oh, Joost zou het zeker vermelden wat de monniken hem hadden aangedaan, en hoe het land op z'n hoede moest zijn voor deze leugenaars, deze kwakzalvers. Bakker Bons bakte taartjes, hele specialen, om Joost op te vrolijken, maar eigenlijk hielp niets. De tijd moest het leren. Deze dingen hadden tijd nodig, veel tijd.

Maar toen Bakker Bons op de troon zat moesten de monniken ook hem hebben. Ook hij werd voor gek verklaard, en de monniken lieten hem niet met rust. En eigenlijk kwamen er van de plannen van Bakker Bons helemaal niets terecht, en zo moest ook Bakker Bons vluchten naar zijn eigen rust

grot. Joost was blij hem te zien.

'Joost,' zei de bakker. 'Dit kan zo niet langer. Die monniken denken dat ze alles kunnen zeggen en alles kunnen doen, en ik kan zo mijn werk niet doen.'

'Hoge bomen vangen veel wind,' zei Joost.

'Wat moeten we doen ?' vroeg bakker Bons.

Joost keek hem met grote verbazing aan, want dit was de eerste keer dat bakker Bons het zelf niet meer wist. Er was niets van al zijn plannen terecht gekomen. De monniken hadden overwonnen, zo leek het. Ook de wachters waren zwaar in de psychische problemen geraakt door de werken van de monniken.

'Ik ga niet meer terug,' zei Joost, 'veel te gevaarlijk.'

'Ik ook niet,' zei bakker Bons.

En steeds meer koninklijke wachters moesten vluchten tot de rust grot. Ze waren er allemaal erg aan toe. Zwaar waren ze gepest en geplaagd door deze monniken, die altijd maar zeiden dat de wachters ziek waren, en dat het hele volk het wist en erover roddelde. Ze maakten daarmee de wachters ook daadwerkelijk ziek, als zelfvervullende profetie.

'Het is onmogelijk,' zei Joost. 'Die mensen zijn onmogelijk.'

'Het zijn geen mensen,' zei één van de wachters. 'Het zijn wolven, monsters. Ik heb het zelf gezien.'

'Vertel me meer,' zei Joost. Maar de wachter zweeg, alsof vreemde kauwgom zijn kaken op elkaar hield.

'We worden behekst, Joost,' zei een andere wachter. Ze mochten hem geen koning meer noemen van Joost. Ook bakker Bons wilde geen koning meer genoemd worden.

'Verschrikkelijke leugentreiteraars zijn het,' zei Joost. 'Vertel ons alles wat je weet.' Maar veel werd er niet gezegd, vanwege de vreemde, onzichtbare kauwgom die hun kaken op elkaar hield.

'Spoken,' zei bakker Bons. 'Ze rommelen met ons.'

'Ja, dit is niet normaal meer,' zei Joost. 'We zitten allemaal in zak en as door hen, die kauwgomballen-profeten.'

'Ha ha ha,' lachte een wachter, maar keek toen weer sip.

Steeds meer wachters kwamen tot de rust grot. Ze konden bijna niet meer spreken. 'Laten we hier een nieuw rijk stichten, onder de grond,' zei Joost. 'Daarboven is het een verloren zaak.'

Gelukkig was de grot groot, zeer groot, reusachtig groot. Het zou vele volkeren kunnen herbergen. En je kon steeds dieper en dieper. Ja, de grot had duizelingwekkend veel verdiepingen.

'Dit is mijn paleis,' zei Joost weleens. Bakker Bons zag het allemaal niet meer zitten. Hij was blij dat Joost het allemaal weer een beetje overnam. Joost voelde zichzelf nog steeds verantwoordelijk, en voelde zich nog steeds een heel klein beetje koning. Hier kon hij opnieuw beginnen.

Maar het spreken ging steeds moeilijker door de onzichtbare kauwgom die hun kaken stijf op elkaar hield. En zo werd het een stille samenleving. Daarom vond men andere manieren uit om te spreken, zoals gebarentaal, maar ook dat ging niet erg goed.

De grot leidde tot prachtig ondergronds natuurgebied, dieper onder de grond, waar veel fruitbomen groeiden met bijzonder fruit. Telkens als ze wat van het fruit hadden genomen konden ze wat spreken. Daarom werd het het sprekende fruit genoemd. Het leek wel alsof het onzichtbare kauwgom wat werd verdreven door het sprekende fruit. Maar veel zeggen konden ze niet. Ze vonden het fijn om op de rand tussen de grot en de natuur te wonen. De groep werd steeds groter maar op een gegeven moment stopte het. Joost kon vaak zijn zinnen maar half afmaken, en voelde zich daarom niet geschikt. Maar iedereen worstelde met dit probleem. Het maakte alles wel geheimzinnig, maar ook spookachtig.

'Wat is er van ons overgebleven ?' zei Joost vaak.

'Boven weten ze alles beter,' zei een wachter. 'Misschien moeten we het hen vragen.'

'Ik kan er niets aan doen,' zei Joost.

'Ik heb er niet om gevraagd. Ik heb mijn best gedaan.'

Hoofdstuk 3. De Monniken

En dieper en dieper gingen ze, dieper de ondergrondse natuur in, om de wonderlijkste dingen te zien en mee te maken. Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Dat is wat ze vaak zeiden. Maar ze deden het om elkaar te helpen, om elkaar mee te trekken, in deze bijzondere wereld onder de grond.

Joost kon niet meer. Hij moest zich zien te redden met halve woorden. Alles was half hier, zoveel geheimen, maar hier wilde hij zijn. Hier moest hij zijn, om te overleven.

Ook bakker Bons kon niet meer. Wat was er van hen overgebleven ? Het halve, om hen te openen voor de verloren wereld. Daarboven was het hele namelijk een leugen.

En zo gingen ze verder. Bakker Bons had eigenlijk niets meer te vertellen, maar iets anders sprak tot hen. Het halve.

'Het is allemaal halfgebakken,' zei bakker Bons weleens, 'maar alles is beter dan een hele leugen.'

'Mmmm,' zei Joost. 'Ik begin de smaak te pakken hier. Dat halve smaakt goed, als de natuur. Het hele is een leugen.'

'Oh, verspil je woorden niet meer aan boven, want ze verdraaien alles en gebruiken het tegen je, en het komt zo met een rotvaart tot je terug,' zei een wachter.

'Wijsheid,' zei Joost. 'Beneden is het ware leven.'

'Wijsheid,' zei een andere wachter.

'Wijsheid, wijsheid.'

'Oh, de wonderen van de natuur,' zei Joost, 'het fruit van het halve, wat een vruchtbaarheid.'

Ze konden niet meer vasthouden aan elkaar, maar alleen aan het halve, en hun woorden brokkelden af hoe dieper ze gingen, en hun woorden en gedachten gleden weg als water. En ze zagen het halve, en het genas hun harten.

Het halve was fruit, een fruit wat ze niet kenden. En ze aten van de boom en zagen elkaar niet meer, alleen nog het halve. En Joost werd gekroond met een kroon van dromen, en meer en meer werd hij de koning over zijn onwetendheid.

En Joost kwam tot een holle boom waar allerlei monniken met paarse pijen en kappen naar binnen gingen. En er waren ook hen die geen paarse pij en kap hadden, en de paarse monniken zeiden tegen hen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Jij ziet het niet, dus daarom ben je ziek.'

'Oh help,' dacht Joost. Ook hem werd toen een paarse pij en kap gegeven. Zo kon hij zich onder de monniken begeven om zo de holle boom binnen te gaan. In de holle boom moesten ze een trapje op wat leidde naar een zaal die vol zat met paarse monniken. Joost ging helemaal achteraan zitten.

Een paarse monnik deed het woord. 'Welkom, gij allen, gij zieners.' Toen ging hij weer zitten en kwam er een andere paarse monnik. 'Welkom, gij allen, gij zieners. Wat niet weet wat niet deert. Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom zijn jullie ziek, jullie allemaal.'

Een paarse monnik stond op in het publiek. 'Oh grote, paarse ziener, waarom zijn wij ziek ?' vroeg hij.

'Omdat jullie nog niet hebben gezien wat ik heb gezien, oh kleine paarse ziener,' sprak de monnik die helemaal vooraan stond achter een soort preektafel.

Toen zei de monnik in het publiek : 'Oh grote, paarse ziener, hoe kunnen wij worden als u ?'

Toen wees de prediker op een groot wit scherm achter hem. 'Kijk, oh kleine zieners, opdat gij grote zieners zult zijn, en gij genezen wordt van uw blindheid.'

Opeens verscheen er beeld op het scherm, prachtig zacht lichtend beeld van een zongewassen tropische natuur, vol met bomen van tropische vruchten. Perenbomen tussen de lianen, en andere soorten vruchten die op meloenen leken in allerlei kleuren : zacht oranje, wit, roze, allemaal zachte kleuren.

'Verrukkelijk !' riep de monnik in het publiek, en ook anderen begonnen te klappen.

'Kijk, dwazen !' riep de prediker, 'opdat gij wijs zult worden !'

Maar het beeld begon weer steeds witter te worden. 'Ik zie het niet !' riep iemand.

'Dan ben je ziek !' riep de paarse prediker.

'Dan ben ik dus ook ziek !' riep iemand.

'Ja, stekeblind, als je dat nog niet eens kunt zien !' riep de prediker.

Sommige monniken verlieten huilend de zaal. Joost wist niet hoe hij het had, en wreef in zijn ogen. Dat scherm was toch echt weer helemaal wit.

'En u daar, helemaal achterin,' zei de paarse prediker, 'wat ziet u ?'

Joost had al snel in de gaten dat de paarse prediker hem bedoelde.

'Tja, wat zal ik zeggen,' zei Joost. Hij dacht bij zichzelf : 'Laat ik maar gewoon wat verzinnen.'

'Ik zie een boot op het water tussen de bloemen,' zei Joost.

'Mis ! Jij stommeling !' bulderde de paarse predikant. 'Het is een indiaans natuervolk. Jij stekeblinde imbeciel !'

'Oh ja, nu zie ik het ook,' zei Joost, die helemaal niets zag.

'Dat kun je niet zien,' zei de paarse predikant. 'Dat is onmogelijk.'

'Waarom is dat onmogelijk ?' vroeg Joost.

'Omdat je daar zit te zitten zonder lenzen, majoor !' bulderde de paarse predikant.

'Hoe krijg ik die lenzen ?' vroeg Joost.

'Die moet je kopen,' zei de paarse predikant, 'die moet je verdienen. Je moet ervoor werken.'

'Waar ?' vroeg Joost, 'en wat zijn dat voor lenzen ?'

'Het is een bepaalde druppel van een vrucht,' zei de paarse prediker, 'maar kom maar mee.' De paarse prediker liep op Joost af, en greep hem ruw bij zijn arm, en schudde hem even door elkaar. 'Kom,' zei de monnik, en trok hem mee. Ze gingen toen het trapje af en de holle boom uit. De monnik trok hem toen de omliggende natuur in.

'We hebben het niet zo op blinden,' sprak de monnik. 'Ze maken nogal veel stuk.'

Joost werd ergens een stal ingedrukt.

'Wat moet ik hier doen ?' vroeg Joost.

Het was aan de rand van weilanden.

'Imbeciel,' zei de paarse predikant. 'Jij weet ook niks, hè. Mores zouden ze je moeten leren. Dat zijn de ongeschreven regels waar je stekeblind voor bent. Je hebt nog niet geleerd tussen de regels door te lezen. Je hebt nog niet geleerd elke steen om te draaien, en achter elk boomblad te kijken. Je hebt eigenlijk nog niks geleerd. Je bent niet alleen stekeblind, maar ook stekedoof. Zwaar ziek ben je, en een levensgevaarlijke gek. Jij bent helemaal geen paarse monnik.'

En toen begon de woedende predikant de pij en de kap van Joost af te scheuren. 'Je weet wat je te doen staat !' bulderde de woedende predikant, en rende weer terug het bos in, terwijl hij nog nariiep :

'Waag het niet om nog terug te komen !'

Joost zuchtte. Waar was hij toch terecht gekomen. En wat moest hij in de stal doen ? Hij wist niks.

Telkens als er paarse monniken langs de stal liepen dan gniffelden ze, of lachten ze hem uit, of riepen dat hij ziek was of gek. Als Joost om opheldering vroeg zeiden ze hem niks. Hij wist niet wat hij in de stal moest doen, en op een gegeven moment werd hij zo boos dat hij terug het bos inging om op zoek te gaan naar die vrucht waarvan de sapdruppels lenzen waren, waar de paarse prediker het over had. 'Waar ben ik toch eigenlijk mee bezig ?' vroeg Joost zichzelf af. Maar al snel werd hij ergens door een paarse monnik gegrepen, en ergens de weilanden ingeduwd. 'Kom hier niet meer !' zei de paarse monnik woest.

Toen begon Joost maar door de weilanden te slenteren. Ergens bij een boerderij klopte hij aan, en toen ze open deden begon hij zijn verhaal te vertellen. Ze lachten hem gewoon uit. 'Vruchten waarvan de sapdruppels lenzen zijn ?' lachte de boer. 'Is dat een grap ? Of ben je aan de drugs ofzo, of ontsnapt uit het gekkenhuis ?'

'Geen grap,' zei Joost, en hij zou al helemaal niet vertellen dat hij koning was, want dan waren helemaal de poppen aan het dansen. 'Waarschijnlijk ben je nog nooit in het bos geweest, oude boer,' zei Joost beledigd. 'Er gebeuren daar dingen die het daglicht niet kunnen verdragen.'

'Wij gaan daar elke zondag naartoe voor een wandelingetje,' zei de boer, 'en wij hebben nog nooit zoiets meegemaakt. Je bent wel een halve gare, zeg. Er is daar wel een monniken klooster, maar die doen geen vlieg kwaad. Ze hebben daar een kruidentuintje en een fruittuin, maar geen belachelijke dingen waar jij het over hebt.'

'Oh,' zei Joost, 'nou, dat komt dan goed uit. Ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus jij bent ziek, niet ik. Stekeblind ben je, oude boer, oude geit.'

'Nee, nee,' lachte de boer. 'Zo werken die dingen niet. Je ziet ze vliegen. En dat is de waarheid.'

'Het is een halve waarheid, en dus een halve leugen,' zei Joost, 'maar ik zie al wel dat je niet tussen de regels door hebt leren lezen, luilak. Nooit opgelet op school zeker. Je hebt nog niet geleerd elke steen om te keren en achter elk boomblad te kijken. Je bent niet alleen stekeblind, maar ook stekedoof. Zwaar ziek ben je, en een levensgevaarlijke gek.'

De boer begon nog harder te lachen. 'Nou, je hebt anders wel praatjes,' zei hij.

'Ja, van de paarse monniken geleerd,' zei Joost. 'Verbale zelfverdediging.'

'Ach, die paarse monniken zijn de lieve vrede zelve,' zei de boer. 'Die praten zo niet, en die doen geen vlieg kwaad.'

'Waarom ga jij er dan niet eens naartoe ?' vroeg Joost. 'Dan kun je daar een voorbeeld aan nemen.'

'Wij gaan maandelijks naar hun diensten,' zei de boer.

'Nooit iets opgemerkt ?' vroeg Joost.

'Nooit,' zei de boer. 'Allemaal ouwe jongens krentebrood.'

'Misschien ben je wel één van hen,' zei Joost. 'Het maakt je verdacht.'

'Ikke niet,' zei de boer. 'Ik heb wel andere dingen te doen. Ik ben een drukke boer.'

'Dus als ik het goed begrijp kun je mij niet helpen met dat speciale vruchtensap,' zei Joost.

'Nee, helaas,' zei de boer. 'Maar ik wens je veel geluk op je zoektocht.'

En toen is Joost maar weer verder gegaan, en klopte bij meerdere boerderijen aan, maar overal was er hetzelfde liedje.

'Zeg, ik laat me niet telkens beledigen,' zei Joost tegen zichzelf. 'Monniken en boeren, allemaal één pot nat.'

Hij liep verder de weilanden in, langs sloten en over allerlei kronkelende paadjes. Opeens zag hij een groep monniken in de verte met zwarte pijen en kappen. Ze waren gewapend. In snelle pas kwamen zij op hem af. Sommigen waren ter paard. 'Halt,' zei er één. 'Waar gaat de reis naartoe?'

'Ik heb geen idee,' zei Joost, 'jullie misschien? Want jullie schijnen altijd alles beter te weten.'

'Dat is hem,' zei een andere zwarte monnik. 'Zo, zo,' zei de ene monnik weer. 'Je hebt wel praatjes. Weet je dan niet dat je hier helemaal niet mag zijn?'

'Hoe moet ik dat allemaal weten?' zei Joost geïrriteerd. 'Jullie weten toch alles beter? Wat heb ik nog in te brengen dan? Ik ben toch ziek in jullie ogen? Ik mocht al niet in het bos zijn, en nu ook niet in de weilanden? Ik moet een plaats hebben waar ik kan bestaan. Je kan niet zomaar van alles zeggen dat ik nergens mag wezen. Kom nou.'

'Je hebt wel babbels,' zei de zwarte monnik. 'En ja, je hebt gelijk. Je bent zwaar ziek, maar niet alleen dat. Je bent ook een levensgevaarlijke gek. U ziet niet de dingen die wij zien, dus u bent levensgevaarlijk, een bedreiging voor de samenleving. Daarom moet u opgesloten worden, in hechtenis genomen worden.'

'Ik kan niet alles hebben,' zuchtte Joost. 'Ik kan het gewoon niet winnen. Kom ik in een adoptie gezin terecht ofzo?'

'Nee,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Veel erger. U zou een gevaar vormen voor het gezin, want u bent stekeblind en stekedoof. Dat hebben ze ons verteld. We hebben u eindelijk gevonden. U bent zowel een gevaar voor de samenleving als uzelf, dus daar zijn weer andere plaatsen voor.'

'Ja, en u gelooft dat allemaal zomaar wat ze tegen u gezegd hebben?' vroeg Joost. 'Zo kun je wel aan de gang blijven, maar goed, volgens hen heb ik ook een sapje nodig wat als een lens dient in mijn ogen om het dan wel te kunnen zien, zodat ik net zoveel kan zien als jullie. Waar is dat sapje dan?'

De zwarte monniken keken elkaar aan en begonnen toen te lachen. 'Wie heeft dat gezegd?' vroegen ze. 'Je ziet ze vliegen. Een sapje? Ja, dank je de koekkoek. Daar hebben we allemaal geen tijd voor. Wij zijn van het hoogste gezag.'

'Die paarse monniken zeiden het,' zei Joost, 'in het bos. Ik mag gek wezen als het niet waar is.'

De zwarte monniken begonnen nog harder te lachen. 'U ziet spoken. Er zijn inderdaad paarse monniken in het bos, maar die houden zich niet met dat soort dingen bezig. U ziet dingen die er

helemaal niet zijn. Wij zien dingen die er wel zijn, en die u niet ziet, dus bent u ziek, gek en levensgevaarlijk. De gevangenis is waar u thuishoort.'

'Wow, ja zo kan ik het ook,' zei Joost woest. 'Misschien worden er dingen voor u achtergehouden? U bent niet goed op de hoogte van dingen die in het bos gebeuren schijnt wel weer. Die paarse monniken zijn niet goed snik.'

'Dat is verdachtmaking,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Dat is ook een symptoom van uw ziekte. Wij weten alles van het bos af.'

'Ik weet het,' zei Joost. 'Jullie weten alles, en altijd alles beter.'

'Precies,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Dus val onze professie niet aan. En nu meekomen.'

Joost werd in de boeien geslagen en moest mee. Hij was gearresteerd. Ze namen hem mee naar een dorpje aan de rand van de weilanden, waar een gevangenis gebouw stond. Daar kreeg hij een cel. Tot zijn grote verbazing zat bakker Bons in de cel naast hem. 'Hoe ben jij hier gekomen?' vroeg Joost verbaasd. Maar bakker Bons sprak niet. Hij zat op zijn bed en bleef maar voor zich uit staren. 'Wat hebben ze met je gedaan?' vroeg Joost. Maar weer geen antwoord.

'We zitten in hetzelfde schuitje,' zei Joost.

Hoofdstuk 4. één tegelijk

'Ze spelen hier allemaal dezelfde spelletjes,' zei Joost, 'van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, en van jij ziet jij ziet wat wij niet zien, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, gewoon hoe het hen uitkomt. Zij zijn hier de wet en de maatstaf, en die klopt van geen kanten.'

Bakker Bons zei niets, en staarde nog steeds voor zich uit.

'Ik ben blij dat ik jou in ieder geval weer ben tegengekomen. Alleen is maar alleen, maar het is zeer zeker niet in de beste omstandigheden,' zei Joost. 'Maar dat verhaal van dat sapje van een bepaalde vrucht als lenzen, dat sprak me wel aan. Ik weet alleen niet waar ik het zou kunnen vinden. Die paarse monniken zeiden dat ik het moest hebben, anders zou ik ziek, gek en blind blijven, maar de zwarte monniken zeiden het tegenovergestelde, en dat ik ze zie vliegen. Zij maken zelf mensen ziek. Om gek van te worden. Ze hebben je wel te pakken gehad. Je zit daar als een robot.'

Plotseling keek bakker Bons hem strak aan, en sprak: 'Ik heb van dat sapje, dat sapje, ge... gedronken, en i... ik h... h....heb het als lenzen op mijn ogen.'

'Wat valt er te zien?' vroeg Joost. 'Iets bijzonders nog?'

'Nou,' zei bakker Bons. 'Ik z... z... zal je er dit van zeggen : Het is w.... w.... wonderlijk. I.... i... ik kan door alles heen kijken. I... i... i... i.... ik zie dingen die jij niet kan zien, en ik z... zie ook dat je ziek bent.'

'Goeie genade !' riep Joost. 'Begin jij nu ook al ?'

N.... nee hoor,' zei bakker Bons. 'W.... waar heb je het over ?'

'Dat zei je net,' zei Joost woedend, 'dat ik ziek zou zijn.'

'Helemaal niet,' zei bakker Bons. 'Je moet geen dingen gaan lopen verzinnen.'

'Wat hebben ze je gegeven !' foeterde Joost. 'Je bent totaal jezelf niet meer. Je weet van voren niet meer dat je van achteren leeft. Gaan we elkaar nu ook met scheve ogen aankijken ?'

Toen staarde bakker Bons weer strak voor zich uit en zei niets meer.

'Wat staat me te wachten ?' vroeg Joost zich af. 'Misschien word ik wel net als hem.'

Plotseling kwam er een dikke donkere vrouw binnen. 'Nou, ik wil hem wel adopteren hoor,' foeterde ze naar een zwarte monnik die de gevangenis bewaakte. 'Ik heb wel erger meegemaakt. Ze zijn echt niet levensgevaarlijk hoor. Ik weet wel raad met blinden. Oh, is dat hem ?'

En zo ging Joost toch nog met een adoptie moeder mee. 'Ze zeiden dat ik een gevaar zou zijn voor een adoptie gezin,' zei Joost.

'Een gezin, ja,' zei de vrouw. 'Maar niet voor mij. Ik ben er speciaal voor opgeleid.'

'Als blindengeleide ofzo ?' vroeg Joost.

'Juist ja,' zei de vrouw.

'Vertel me over het sapje,' zei Joost. 'Is het waar of is het niet waar ?'

'Het is waar,' zei de vrouw, 'maar het splijt je persoonlijkheid. De ene helft weet nauwelijks iets van de andere helft.'

'Waar is dat voor nodig ?' vroeg Joost, die direct aan bakker Bons dacht.

'Het is het geheim van het zien,' zei de vrouw.

'Ik wil het wel proberen,' zei Joost, 'want anders word ik gek. Ik word doodziek van dit vage gedoe allemaal.'

'Goed,' zei de vrouw, 'wacht even hier.' Toen liep ze de keuken in. Even later kwam ze weer terug met een drankje. Het zag er glinsterend geel en oranje uit, als een natuurdrankje, vers geperst. 'Dit moet gedronken worden en je kan een druppeltje ervan gewoon op je oog doen als lens,' zei de vrouw.

Joost nam een slokje en nam toen een druppeltje eruit om op zijn oog te leggen. 'Wonderbaarlijk,' zei Joost, 'ik kan door alles heen kijken.'

'Het werkt maar even,' zei de vrouw, 'en daarna ben je het weer vergeten.'

'Wat heb ik er dan aan?' vroeg Joost.

'Wat?' vroeg de vrouw.

'Als ik alles weer vergeet, van dat sapje, dat ik door alles heenkeek,' zei Joost.

'Oh dat,' zei de vrouw. 'Anders is het te sterk. Het moet voortdurend afgeremd worden, anders zou het je vernietigen. Maar daar zorgt het sapje wel voor. Het is een heel slim sapje. Daarna weet je het allemaal weer. Het is zoiets als slapen en waken. Het wisselt zichzelf af. Het is een onderdeel van je oog immunologie. Je moet een beetje het ritme leren kennen, en dan raak je er wel aan gewend.'

'Interessant,' zei Joost. 'Maar die monniken dan? Gaan zij nog protesteren, of zullen ze me eindelijk aanvaarden?'

'Die monniken zijn stapelgek,' zei de vrouw. 'Ze zijn ergens in vastgegroeid, en zullen je nooit accepteren. Zij zullen nooit met je op één lijn staan. Als je komt waar zij waren zullen zij al weer ergens anders zijn. Ze zullen nooit aan je toegeven. Het is hen niet te doen om waarheid, maar om autoriteit, en dat doen ze door groot bedrog. Ze proberen je altijd weer een rad voor de ogen te draaien, en je kan het nooit goed doen. Ook al heb je de antwoorden goed, dan zullen ze het altijd blijven ontkennen. Dat is hun aard. Het zijn geen pelgrims, zie je. Ze groeien niet. Ze komen niet verder, maar gaan eerder achteruit.'

'Bedankt voor de uitleg,' zei Joost dankbaar, 'en bedankt dat u mij daar heeft weggehaald. Maar waarom is bakker Bons daar nog steeds?'

'Ik weet het niet,' zei de vrouw.

'Hij deed vreemd tegen me,' zei Joost. 'Hij zei dat hij van het sapje had genomen, en hij kon alles zien, ook dat ik ziek was, en daarna was hij het weer vergeten. En hij bleef maar vreemd voor zich uit staren.'

'Vreemd,' zei de vrouw. 'Misschien hebben ze hem iets anders gegeven.'

'Is hij nog te helpen?' vroeg Joost.

'Dus er zitten daar nog bekenden van jou?' vroeg de vrouw.

'Ja, in ieder geval onze bakker, bakker Bons, en misschien dat er nog wat wachters zijn,' zei Joost. 'We moesten allemaal vluchten voor de monniken, en toen zijn we elkaar uit het oog verloren, maar toen ik werd opgepakt kwam ik in ieder geval weer in aanraking met bakker Bons.'

'Ik kan er maar één tegelijk redden,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 5. Tussen vergetelheid en herinnering

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de donkere vrouw.

'Moet ik daar weer een sapje voor drinken?' vroeg Joost.

'Nee,' zei de vrouw.

'Wat dan?' vroeg Joost.

'Dat is het grote geheim van de smid,' zei de vrouw.

'En ben ik dus nog steeds ziek in jouw ogen?' vroeg Joost.

'Ja, heel, heel ziek,' zei de vrouw.

'Maar je bent hier op het juiste adres. Bij het medicijn.'

'Moet ik ervoor oppassen?' vroeg Joost.

'Voor dat medicijn. Maakt het me misschien nog zieker?'

'Soms doen medicijnen dat,' zei de vrouw.

'Eerst nog zieker worden om daarna echt goed gezond te worden, als een soort aanloopje nemen.

Het medicijn opent een oorlog dan, dus dan is er eerst even wat meer ziekte. Het is dan hard tegen hard.'

'U bent een wijze vrouw,' sprak Joost.

'Ik was eens koning van een land, maar ik heb het land verloren aan de monniken.'

'Nee, niet verloren,' zei de vrouw. 'Eerst doet het medicijn je meer verliezen, opdat je het later beter kan winnen.'

'Gelukkig maar,' zuchtte Joost.

De vrouw nam hem even in haar armen.

'Wat is het medicijn?' vroeg Joost.

'Kom maar mee,' zei de vrouw. Ze leidde hem naar haar slaapkamer. Aan beide kanten stonden bedden. 'Veel slapen,' zei de vrouw. 'Dan zul je dromen dromen.'

Joost keek haar verbaasd aan. Ze omhelsde hem weer.

'Die bakker, hè?' vroeg ze. 'Wat bakte hij allemaal?'

Maar Joost had plotseling geen kracht meer om te spreken. Het was alsof onzichtbare kauwgom zijn kaken stijf op elkaar hield. 'Bi... bi.... bibel.... bibelebouse bakker,' stamelde Joost, terwijl hij zich heel zwak voelde, en op een bed neerplofte. Hij voelde zich heel duizelig en slaperig. Het leek wel alsof dromen en werkelijkheid gemengd werden.

'Oh dat,' zei de vrouw. Haar stem echode door zijn hoofd heen.

Toen viel Joost in slaap. Het was alsof hij in een donkere zee weggleed. De zee was vol met zeenatuur. Zoveel planten die hij niet kende. En hij gleed dieper en dieper, en het werd donkerder en donkerder. Iets draaide er in hem. Het was als een droom. Maar ook daar gleed hij van weg. Alles vergat hij, en kwam tot zijn andere helft. Hij werd wakker in zijn cel. Was alles maar een

droom geweest ? Of droomde hij nu. Hij begon weer dingen te herinneren langzaam, heel langzaam. Bakker Bons was in de cel naast hem. Die sliep. Joost zuchtte. Wat hadden ze hem gegeven ? Wat hadden ze met hem gedaan ?

Hij kon niet meer slapen, en bleef maar denken, over wat er gaande was. Hij bleef maar voor zich uitstaren. Na een paar uur werd ook bakker Bons wakker.

'Waar zijn we ?' vroeg Joost.

'De monniken,' zei bakker Bons. 'Ze hebben ons goed te pakken.'

'Ja, maar wat zijn ze ?' vroeg Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

'Hè, houd op,' zei Joost.

'Het is een systeem,' zei bakker Bons. 'Het splitst ons op, zodat we zien, maar de ene helft kent de andere helft niet.'

'Dus we zitten gevangen tussen twee helften ?' vroeg Joost.

'Ik denk het wel,' zei bakker Bons.

'Hoe kunnen we het overbruggen ?' vroeg Joost.

'Dat kan niet,' zei bakker Bons, 'want dan worden we blind. De twee helften zijn het geheim van het zien.'

'Maar volgens de monniken zijn we blind, of zien we teveel, zien we ze vliegen,' zei Joost.

'Ja, zij zijn de andere helft die de ene helft niet kent,' zei bakker Bond. 'Zij zullen altijd ontkennen.'

'Dat zei die vrouw ook,' zei Joost.

'Welke vrouw ?' vroeg bakker Bons.

'Ach, laat maar,' zei Joost.

Hoofdstuk 6. de blindengeleide vrouw

'En de wachters, zijn die hier ook ?' vroeg Joost.

'Allemaal,' zei bakker Bons. 'We wachtten allemaal op jou.'

Toen werd Joost weer wakker in de armen van de donkere vrouw.

'Het s... sapje,' stamelde Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij ziek,' fluisterde de vrouw, 'blind zagezegd. maar laat mij je persoonlijkheid splijten, opdat jij het ook kunt zien.'

'Dat doet het sapje, hè ?' vroeg Joost. 'Van welke vrucht is het eigenlijk ?'

'De vrucht van de paarse en zwarte monnikenboom,' zei de vrouw.

'Mmmmm,' zei Joost. 'Wat zouden we moeten beginnen zonder die paarse en zwarte monniken vrucht ?'

'Zonder dat zou je nooit tot mij zijn gekomen,' zei de vrouw.

'En wie bent u ?' vroeg Joost.

'De blindengeleide vrouw,' sprak de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Maar het gaat niet alleen maar om het sapje. Ik ben het medicijn.'

'U ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Daarom ben je hier. Ik ben de blindengeleide vrouw.'

'Dus u bent een zieneres of profetes ? Of hoe moet ik me dat voorstellen ? U bent toch niet één van de monniken, hoop ik ?' vroeg Joost.

'Nee,' zei ze. 'Ik ben geen monnik, maar een pelgrim. Ik ben van het indiaanse natuervolk. Wij zijn nomadisch. Wij trekken altijd verder. De monniken zijn zakenlieden. Ze bouwen hun stadjes en hun zaakjes, hun kloostertjes en gevangenisjes, en daar blijft het bij. En dan spelen ze profetie, van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek, en moet je hun medicijnen kopen om er beter van te worden, of je moet er hard voor werken. Maar in wezen maken ze je alleen maar zieker en zieker, zodat ze nog meer aan je kunnen verdienen. Doemprofeten zijn het, maar dan van het leugenachtige soort, die je de vernietiging inliegen. Vuilnisprofeten zijn het, die je altijd hun rotzooi proberen te verkopen. Ze verkopen hun ziektes. Het zijn projecterende profeten met balken in hun ogen die het willen ruilen voor jouw splinter. Rammelende dronkelappen zijn het. Dronken profeten aan de kusten van het niemandsland.'

'Maar waarom woont u hier dan nog ?' vroeg Joost.

'Ik moet wel,' zei de vrouw. 'Want anders zou mijn andere helft niet kunnen bestaan, en dan zou ik niet zien. Mijn andere helft woont diep in de natuur, bij de natuervolkeren, de nomadische natuervolkeren.'

'Hoe kom ik daar ?' vroeg Joost.

'Door het medicijn,' zei de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Je bent blind en ziek, maar twee helften maken je heel.'

'Vertel me meer over het medicijn,' zei Joost slaperig en dromerig. Hij leek weer weg te zakken, en werd weer wakker in zijn cel, naast de cel van bakker Bons.

'Slaapkop,' zei bakker Bons.

'Ik heb een vrouw,' zei Joost, 'een blindengeleide vrouw.'

'Iedereen hier,' zei bakker Bons.

'Vertel me meer over het medicijn,' zei Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

'Zeg op dan,' zei Joost.

'Het is een oorlog tussen de pelgrims en de monniken, tussen de indianen en de monniken dus,' zei bakker Bons. 'De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur, en van de heilzame giften van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giften van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele. Zo zijn ook de monniken een hele sterke hallucinatie, een heel sterk gif, wat de indianen gebruiken. Eerst wordt je zieker, blinder en dover, maar uiteindelijk is dat de weg tot de genezing, want het is een bijeffect van de oorlog, en die moet gestreden worden.'

'Maar waar is de strijd dan tegen ?' vroeg Joost.

'Tegen de onwetendheid,' zei bakker Bons. 'Het is de strijd voor ontwaking.'

'En voor ontwaking moet je eerst slapen,' zei Joost.

'Precies,' zei bakker Bons. 'De twee helften mogen niet teveel van elkaar weten.'

'Heel filosofisch,' zei Joost. 'Dat verklaart een hoop. Maar hoe komen we daar, in die diepere natuur ?'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons. 'En daarom ben je blind en ziek, en heb je een blindengeleide vrouw nodig. Die heb je inmiddels. Dat is het medicijn, en dat is het pad.'

'Goh, ik dacht toch echt dat ik voor iets anders was ingehuurd,' zei Joost.

'Het leven kan soms vreemd lopen,' zei bakker Bons.

'Dat kun je wel zeggen, ja,' zei Joost. 'Heel vreemd, heel vreemd.'

'Dus we zijn vergiftigd ?' vroeg Joost.

'Door het oerwoud,' zei bakker Bons, 'maar om ons te beschermen tegen grotere gevaren. Het is een oorlog, en de oorlog gebruikt strategie, om te overleven.'

Joost zuchtte. 'Ik weet niet wat ik moet geloven,' zei Joost, 'maar je bent een vriend uit duizenden, en die vrouw ook.'

Hoofdstuk 7. een mislukte ontsnapping

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' fluisterde de donkere vrouw.
'Een gif, opdat je het ook zult zien.'

'Een krachtig natuur-medicijn,' zei Joost. 'Ik ben gespleten in helften.'

'Ik ook,' zei de vrouw. 'Mijn andere helft leeft diep in de natuur.'

'Ik wil haar leren kennen,' zei Joost.

Ze begon te lachen. 'Ze houden niet van indringers,' lachte de vrouw. 'Voor je het weet hebben ze een giftig pijltje in je wang geschoten, en lig je op de grond te schuimbekken.'

'Oh, een onontdekte stam zonder enig contact met de buitenwereld?' vroeg Joost.

'Welke buitenwereld?' vroeg de vrouw. 'De buitenwereld is slechts een gif wat ze gebruiken.'

'Ha ha,' zei Joost, 'dus alles is een hallucinatie?'

'Maar natuurlijk,' zei de vrouw. 'Wat dacht je dan dat het was?'

'Lieve help,' zei Joost, 'dus we zijn al heel diep in het oerwoud?'

'Ja jongen,' zei de vrouw. 'Dat pijltje heb jij allang in je wang gehad.'

'Dus nu moet ik nog ontwaken?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw.

'Maar hoe?' vroeg Joost.

'Ken je de bibebebonse pap?' vroeg de vrouw.

'Eh, ja,' zei Joost.

'En de bibebebonse wijn?' vroeg de vrouw.

'Eh, ja ook,' zei Joost.

'Neem er wat meer van,' zei de vrouw.

'Ik raak al overspannen als ik er aan denk,' zei Joost. 'Ik word er gek van. Ik moet er niet aan'

denken.'

'Heeft het je gespleten ?' vroeg de vrouw.

'Ja, daar ligt mijn verleden,' zei Joost, 'mijn mislukte koningschap, aan diggelen geslagen door de paarse en zwarte monniken.'

'Het is dus een pijnlijke, gemengde herinnering,' zei de vrouw.

'Eh, ja,' zei Joost, 'dat kun je wel zeggen.'

'En de bibelebouse bakker ?' zei de vrouw.

'Dat is een goede vriend,' zei Joost.

'Die kan je leren van de bibelebouse pap en de bibelebouse wijn te nemen,' zei de vrouw.

'Zo ontwaak ik tot de diepere wildernis ?' vroeg Joost.

'Precies,' zei de vrouw.

'Dat is alles wat ik wil,' zei Joost. 'Ik heb rust nodig en studie. Ik wil de diepere natuur leren kennen, de diepe geheimen en orakelen van het oerwoud.'

'Komt voor de bakker,' lachte de vrouw. 'Het oerwoud is in je hoofd, Joost. Het zijn de giften van het oerwoud, heilzame, strategische giften.'

'Wat een weldaad,' zei Joost. Maar hij had een waas in zijn hoofd. Telkens wist hij niet of hij nu droomde of waakte.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

Ze zeiden dat vaak, zowel de bakker als de vrouw. De bakker was de blindengeleide bakker. In de cel schreef Joost verder zijn geschiedenisboeken. Ook de vrouw en de bakker werden natuurlijk volop genoemd. Zij waren een groot bibelebous geheim van overleving. Ook de vrouw was een doorgewinterde, ervaren bibelebouse bakker.

Een deel van zijn leven bracht Joost dus door in deze gevangenis, en ook de monniken bleven tegen hem zeggen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij blind en ziek, een levensgevaarlijke gek, en daarom hoor jij achter het hek. Als een roofdier in het enge bos, verscholen achter de bomen, daar waar de kinderen niet mogen komen.'

Elke dag weer kleineerden ze hem met hun uitspraken, belediging op belediging. En Joost noteerde het in zijn geschiedenisboeken. Hij kon geen koning meer zijn van het volk. Maar hij kon wel schrijver zijn voor het volk. Maar ja, waar was het volk, en wie zouden zijn boeken lezen ? En zo schreef en schreef hij maar, en soms stalen de monniken weleens wat weg. Hij had weleens het gevoel alsof hij voor niets werkte. Maar hij hield zich vast aan het spreekwoord : 'Wie zaait zal ook oogsten.'

Hij had slopende gevechten in zijn gedachten met de monniken, maar hij kon niets doen. Hij zat een groot gedeelte van de dag vast, tenzij hij bij de vrouw was. Hij wilde naar de wilde natuur, en beseftte dat hij er al in was. Hij moest tussen de regels doorlezen, elke steen omdraaien, en achter

elk boomblad kijken. Vaak kon hij alles doorzien, maar vaak ook niet, en dan zonk hij weg. Vaak voelde hij zich als een overboord geslagene, door de storm, wegzinkende in de dieptes van de zee, maar dan zag hij de verborgen natuur van de zee, die hem ook weer inspireerde. Eigenlijk was hij niet opgesloten, maar hij was vrij. Er was zoveel ruimte tussen zijn twee helften, oneindige, veelkleurige ruimte. Hij kon het pad zien. En hij zag, hij zag, wat anderen niet zagen.

'Je ziet ze vliegen,' zeiden de monniken vaak, vooral ook als ze weer in zijn geschiedenisboeken hadden lopen lezen. Hij wilde niet dat ze er aan zouden komen, maar ze deden het toch, en scheurden soms stukken weg. Ze werden er hebbertig van. Dat konden ze weer mooi doorverkopen als hun eigen.

Joost had een pesthekel aan de monniken, maar wat kon hij doen ? Het drukte zwaar op hem, en verlamde hem. Hij was zwaar vergiftigd. Elke dag treiterden ze hem en probeerden hem te verwarren.

Op een nacht vielen er een heleboel bakkers de gevangenis binnen. Het waren de bibelebouse bakkers. Er was even een flink gevecht, maar toen moesten de monniken het echt opgeven. Er was toen een grote uittocht uit de gevangenis, en uit het gebied van de monniken. Ook Joost, bakker Bons en vele wachters werden bevrijd. Het was een grote optocht. De bibelebouse bakkers hadden deze inval lang voorbereid. Ze kwamen met hun vele wagens en paarden, en er werd veel muziek gespeeld. Ze waren gekomen met vele schepen. Joost wist niet van waar. De bakkers hadden het laatste woord, zij die alles mengden, niet de monniken. De schepen van de bakkers stonden aan de kant van een grote rivier. Ook Joost en de anderen gingen een schip op.

Joost wist niet of hij droomde of dat het echt was, maar het was zo prachtig. Overal waren er lampionnen, als een lampionnen optocht, een lampionnen uittocht. Hij hoopt maar dat hij niet even later wakker zou worden in zijn cel, dat het allemaal maar een droom was geweest, alhoewel hij er nog steeds niet achter was of zijn cel nu wel of niet een droom was. Hij wist al zo'n lange tijd niet of hij nu wakker was of sliep. En bestond wakker zijn wel, of was alles gewoon een droom, een hallucinatie, door de heilzame giften van het oerwoud ?

In ieder geval was hij blij dat de bibelebouse bakkers gekomen waren, dat ze hem niet in de steek hadden gelaten. Het was een lange tocht op het schip. Als hij sliep was hij weer bij de donkere vrouw. Toen ze op volle zee waren merkte Joost dat er veel schepen waren van monniken. De monniken waren overal. Spoedig begon Joost te beseffen dat ze niet ver zouden komen. Ook waren de schepen van de monniken veel groter dan de schepen van de bibelebouse bakkers. De moeder zonk Joost in de schoenen. Ook op zee waren de zwarte monniken. Al snel werden ze omsingeld door een vloot van de zwarte monniken, en moesten zich overgeven. Legers van zwarte monniken kwamen aan boord, en iedereen ging de boeien in, om even later verscheept te worden naar land, waar ze allemaal in de gevangenis kwamen. Niet lang daarna was Joost weer terug in zijn cel, en ook bakker Bons, de wachters, en dit keer de andere bibelebouse bakkers ook. Het was een zeer grote gevangenis. De operatie was uiteindelijk uitgelopen op een grote mislukking.

'Meeste stemmen gelden,' zeiden de zwarte monniken altijd, en zij waren in de meerderheid. Zij zagen wat Joost niet zag, dus Joost was ziek, blind. Hij vroeg zich af wat ze dan zagen. Joost werd er zwaar wanhopig van, maar als hij sliep, of als hij wakker werd, want dat wist hij nog niet, dan was hij bij de donkere vrouw, de blindengeleide vrouw. Ze sprak niet altijd veel. Vaak liet ze hem gewoon praten. Eigenlijk zei ze steeds minder.

Op een dag zei de vrouw : 'Ze leven in een droom, die monniken, die jij niet kan dromen. Het is een droom van de boom van vermenigvuldiging, waardoor ze zich vermenigvuldigen en in de meerderheid zijn. Jij ziet alleen de meerderheid, maar je kan de boom van vermenigvuldiging niet zien.' Daarom zeggen ze telkens : 'Wij zien, wij zien, wat jij niet ziet,' en 'meeste stemmen gelden.' Zij die in de minderheid zijn zijn ziek, want zij kennen de boom van vermenigvuldiging niet.

'En hoe droom ik die droom ?' vroeg Joost.

'Door een pilletje,' zei de vrouw.

'Wat voor pilletje ?' vroeg Joost.

'Kom ik laat het je zien,' zei de vrouw, en nam hem de tuin in. Hier groeiden allerlei exotische plantjes en struikjes. Aan een struikje groeiden een soort boontjes die op pilletjes leken.

'Wat gaat er gebeuren als ik er van neem ?' vroeg Joost.

'Dan droom je zoals hen, de dromen van vermenigvuldiging, van de boom van vermenigvuldiging,' zei de vrouw. 'Jouw volk zal zich dan wonderbaarlijk gaan vermenigvuldigen.'

'Heeft u dat ook gedaan ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw. 'Maar mijn volk leeft hier niet. Mijn volk leeft diep in het oerwoud.'

Joost dacht even na. 'Neem,' zei de vrouw.

'Kan het zo gegeten worden ?' vroeg Joost.

'Je kunt het zo opeten,' zei de vrouw. 'Het is zacht.'

Joost plukte een pilletje en begon het te eten. Direct viel hij schuimbekkend op de grond, en begon te dromen over de boom van vermenigvuldiging, en zijn volk begon te vermenigvuldigen. Het leek wel alsof hij dubbel begon te zien.

'Maar ja,' zei de vrouw. 'Sommigen nemen wel elke dag een pilletje, wat helemaal niet goed voor je gezondheid is, en waar je zwaar ziek van wordt, zo zwaar dat je bij anderen ziektes gaat inbeelden. Ze vermenigvuldigen zo snel en veel dat het ziekelijk wordt.'

'Oh,' gromde Joost, 'maar wat doe ik daar dan tegen ? Daar valt toch niet tegen op te boksen ?'

'Er is ook een boom van vermindering,' zei de vrouw. 'Dan splits je waardoor je zelf gaat vermenigvuldigen.'

'Oh,' zei Joost, 'en ...' Maar hij kon niks meer zeggen.

De vrouw liep naar een ander struikje en haalde daar een ander soort pilletje vandaan. 'Dan moet je

hiervan eten,' zei de vrouw, en stak het in zijn mond.

'Drommels !' riep Joost. 'Ik kan daar toch niet tegenop ! Dit is allemaal misselijkmakende troep !'

'Als je er gewoon eentje van neemt, dan is er niks aan de hand,' zei de vrouw, terwijl ze wegliep, verder de tuin in. 'Kom,' zei ze.

'Ik kan me niet meer bewegen,' zei Joost. 'Het is een wonder dat ik nog kan spreken, want dat kon ik net ook niet.'

'Je hebt het nu gezien,' zei de vrouw. 'Het komt wel weer.'

'Dit is gewoon drugs,' zei Joost. 'Die monniken zijn dus gewoon drugsverslaafden, en wij moeten ervoor betalen.'

'Precies, Joost,' zei de vrouw.

'Maar wat doen we er dan tegen, want ik ga niet meer van deze troep nemen,' foeterde Joost. 'Het voelt alsof ik in duizend stukjes lig.'

'Tja,' zei de vrouw, 'wat doe je er tegen. Ik heb nog wel veel meer pilletjes die je kan proberen.'

'Laat maar,' zei Joost. 'Ik ben al half kreupel door die troep. Nu maar hopen dat het wegtrekt.'

'Komt wel goed,' sprak de vrouw.

'Jullie zijn levensgevaarlijk,' foeterde Joost. 'Misschien ben jij wel één van hen.'

'Het zijn bepaalde stoffen in de hersenen die in balans moeten komen,' zei de vrouw. 'Je hebt van alles maar een heel klein beetje nodig. Dat wekt ook weer allerlei andere stoffen op die je nodig hebt.'

'Daar zit wat in,' zei Joost, die direct al weer wat rustiger werd. 'Dus eigenlijk zijn die monniken heel extremistisch en houden ze ook weer andere stoffen verborgen ?'

'Ja,' zei de vrouw, 'en ze wekken ook weer tegenpolen op die je nodig hebt.'

'Dus eigenlijk zijn onze hersenen gevaarlijke cocktails, maar zijn die cocktails ook weer belangrijk om bepaalde missende stoffen op te wekken,' zei Joost.

'Juist,' zei de vrouw. 'En daarvoor zijn de blindengeleide bakkers, de bibebebonse bakkers, zoals ik, om de blinden veilig door deze gevaren te leiden, als door druk verkeer.'

'Okay,' zei Joost, 'ik begin het te begrijpen. Dus eigenlijk wat er nu gebeurt is allemaal belangrijk, zelfs van levensbelang.'

'Juist,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 9. De Boswachters

Aan de andere zijde van de cel van Joost was de cel van een wachter. Deze wachter vertelde Joost vele vreemde verhalen. Wat kon die man praten. Hij had het erover dat de monniken heel vroeger gok-automaten waren die een vreemd spel speelden : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet.' Je moest dan gokken wat ze zagen op de automaat, en als je drie van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het tuinen-gebied langs de steden, en als je vier van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het bos, en als je vijf op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot de indiaanse volkeren, de natuur volkeren. De wachter zei dat de monniken daarom boswachters waren, of natuur wachters. Door de gok-automaten beveiligden ze hun gebied.

Joost vond het een vreemd verhaal. De wachter noemde de monniken ook orakels. Maar ze begonnen steeds geheimzinniger te doen, zodat hun oorspronkelijke betekenissen verloren gingen. 'Dus eigenlijk is het een spel ?' zei Joost.

'Een beveiligings-systeem, ja,' zei de wachter.

'En dat heeft de natuur zo gebouwd om de natuur volkeren te beschermen ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de wachter, 'precies.'

'Dus eigenlijk moeten we gokkers worden om erdoor te komen ?' vroeg Joost.

'Nou ja, eigenlijk bepalen de gok-automaten alles,' zei de wachter. 'Ze geven niet makkelijk mee. Het zijn een soort school-rechters. Ze kijken hoeveel je hebt geleerd, en op basis daarvan laten ze je door, of niet.'

'Dus eigenlijk is het niet echt een spel, maar meer een inspectie en een inquisitie ?' vroeg Joost.

'Precies ja,' zei de wachter.

'Dus eigenlijk missen we dat systeem nog voor ons eigen land, en moeten we eerst er zelf doorheen, anders zou het corrupt zijn,' zei Joost.

'Inderdaad, daarom zijn we hier,' zei de wachter.

'Nu begint het duidelijker te worden,' zei Joost. 'Maar wat een machine is dat dan, hè.'

'Dat moet wel,' zei de wachter.

'Hoe krijgen we het systeem aan de praat ?' vroeg Joost. 'Hoe wordt het van ons ?'

'Het is al van ons,' zei de wachter. 'Het beveiligt ons nu al.'

'Geweldig,' zei Joost. 'Zo had ik het nog niet bekeken.'

'De natuur heeft ons niet alleen gelaten,' zei de wachter, 'en ook niet aan ons lot overgelaten. De natuur is diep en strategisch, boven menselijk denken en vermogen.'

'Prachtig,' zei Joost. 'Ik zie het weer helemaal zitten.'

'Maar je andere helft weet hier niets van,' zei de wachter, 'en mag het ook niet weten, anders is het einde zoek.'

'Ik weet het,' zei Joost. 'Het is het geheim van de ziener, de bibelebouse ziener. Dus eigenlijk zijn die monniken bibelebouse boswachters, bibelebouse zieners?'

'Ja, maar het feestje is flink uit de hand gelopen,' zei de wachter. 'Het heeft zich lopen vermenigvuldigen, en er zijn schaduwen ontstaan, en de ramp is niet meer te overzien.'

'Ik begrijp het,' zei Joost. 'Dus wij moeten alles rechtzetten.'

'Wij moeten de machine weer herstellen,' zei de wachter, 'en dat kan alleen als we er doorheen gaan.'

'Oh dromen zo schoon, ik zie de natuur,' zei Joost, 'het oerwoud. Wachter, wat is er van de nacht? Wat hebt u mij gegeven? De nachtwacht bent u. Blij dat ik je tegengekomen ben hier, kerel. Ik dacht dat ik helemaal zou wegzinken in deze nachtmerrie, maar jij leidde mij tot de ochtend.'

'Dat zal ik telkens weer doen,' zei de wachter. 'Ik ben inderdaad een nachtwacht. Door mijn werk heb ik al deze geheimen geleerd.'

Toen Joost weer bij de donkere vrouw was vertelde hij over de nachtwacht. 'Dat lukt je nooit,' zei ze. 'Je komt nooit door die gok machines heen. Die zijn zo geprogrammeerd dat je altijd zult verliezen, ook als je wint. Je zal nooit meer terug kunnen naar je eigen land, maar je zal dieper de natuur ingaan. Het zijn de giften van het oerwoud. Ze laten je niet meer gaan, maar trekken je alleen dieper. En je zal alles weer snel zijn vergeten.'

'Zo zij het,' zuchtte Joost. 'Dus ik moet altijd bij de monniken blijven?'

'Voor de helft,' zei de vrouw, 'anders zou het oerwoud je totaal overweldigen en geheel verwoesten. Het is voor je eigen bescherming, en daarom ben ik ook hier. De monniken zijn voor je inventaris.'

'Goed,' zei Joost.

'Lange optochten maken ze, Joost,' zei de vrouw. 'Diep de natuur in, en diep er weer uit. Ze zijn orthodox, star, omdat ze het geheim bewaken. Het zijn inderdaad boswachters.'

Achter de tuin van de vrouw was het bos, en op een dag nam ze Joost mee door het tuinhokje het bos in. Daar kwamen ze een vrouw die geheel in het rood gekleed was tegen. Zij had een mandje en plukte wilde bloemen.

'Dag, rode vrouw,' zei Joost.

'Hoe maakt u het,' zei de vrouw.

'Wie is het?' vroeg Joost aan de donkere vrouw.

'Ik ken haar niet,' zei de donkere vrouw.

'Ik ben Willie,' zei de vrouw, en stak haar hand uit. Joost schudde haar hand.

De donkere vrouw nam hem toen dieper het bos in. Ze kwamen aan bij een meertje, en daar gingen ze zitten in het hoge gras bij een boom. 'Achter het meertje leven de natuur volkeren,' zei de vrouw, 'maar ze zijn nogal paranoïde. Je komt daar echt niet zomaar.'

'Hoe dan ?' vroeg Joost. 'Vraag maar aan de monniken,' zei de vrouw. 'Dat zijn de boswachters.'

'Ik zal het wel even aan Willie vragen,' zei Joost, en liep naar haar terug. Maar Willie wist het ook niet.

Hoofdstuk 10. Marie Huyana

Joost vroeg het aan de monniken of hij de natuur volkeren mocht zien. Jaarlijks maakten ze grote optochten langs de natuur volkeren. Daar hadden ze ook hun pijen en kappen voor, dat ze niet getroffen zouden worden door de gifpijltjes van de wilde natuurvolkeren. Joost wilde ook mee, maar dan moest hij goed verscholen blijven achter de monniken. De optochten zouden een week lang duren. Toen het zo ver was was er een hele grote stoet van monniken. Ook waren er anderen die meegingen, zoals boeren en gevangenis-bewoners. De optocht ging heel traag, en de monniken zongen trage liederen. Joost moest en zou de natuur volkeren zien. Ze zouden telkens overnachten in de natuur, waarvoor de monniken kampen opzetten. Na een paar dagen was het zover, en zouden ze langs het eerste kamp van de natuur volkeren gaan. Ze mochten absoluut niet te dichtbij komen. Ze gingen over een heuvelrichel. Joost had pijn in zijn buik van de spanning. Toen hij het kamp van een natuurlijk zag ging zijn hart sneller kloppen. Even later hoorde hij gekrijs en gegil, natuurwilden met wapens die op de optocht afrenden. 'Wat moet dat hier met die optocht ?' riep een wilde, bijna gillend. De monniken zeiden niets, maar bleven maar zingen. De wilde begon door de rijen heen te gaan, en Joost viel bijna flauw van de angst. Wat als ze hem zouden vinden ? Hij kroop helemaal tegen een monnik aan, en kroop toen onder de pij. Nog steeds hoorde hij gegil en gekrijs. Alles was donker nu. Hij kon niets meer zien. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in een wigwam waar hij op een mat lag, en waar een donkere vrouw zijn wonden waste met water uit een kom, en zijn wonden verbond. 'Waar ben ik ?' vroeg Joost.

'Bij mij,' zei de vrouw.

'Wat is er gebeurd ?' vroeg Joost.

'Niets zeggen,' zei de vrouw.

'Niets zeggen ?' vroeg Joost.

Ze gaf hem een klap in zijn gezicht. 'Ik zei niets zeggen,' zei ze.

Joost besloot zich maar stil te houden. Hij kreunde. Hij kon niet opkomen. Blijkbaar was er een oorlog geweest tussen de monniken en het wilde natuervolk. Joost besloot zich maar gewoon kalm te houden en te wachten. De vrouw ging met een vochtige doek over een wond op zijn voorhoofd. 'Au,' zei Joost, en werd direct heel duizelig.

'Gevaarlijk spul,' zei de vrouw.

'Ja, door jullie ?' vroeg Joost.

'Nee, het is gif van de monniken,' zei de vrouw. 'Jij rende ineens naar ons toe, en de monniken gebruikten hun wapens naar je.'

Joost wist niet of hij dat kon geloven. 'Waarom zou ik dat doen ?'

'Dat moet je mij niet vragen,' zei de vrouw.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei Joost. 'Het zijn toevallig niet jullie gifpijltjes ?'

'Nee,' zei de vrouw. 'Misschien dat ze je daarmee bang hebben gemaakt, die monniken.'

'Nogal,' zei Joost, 'dus ik kan me niet voorstellen dat ik op jullie af zou zijn gerend. Alles wat ik me kan herinneren is dat ik me verschool onder een monnikenpij.'

'Je werd geroepen,' zei de vrouw. 'Iemand riep je naam, en toen rende je.'

'Vreemd,' zei Joost. 'En wie riep me, en hoe wist je dat het mijn naam was ?'

'Dat vertelden ze me,' zei de vrouw.

Joost had weer even het gevoel alsof hij niks kon zeggen. Hij was te duizelig en had teveel pijn.

'Niet bewegen,' zei de vrouw.

'Ik vind het maar vreemd,' kreunde Joost even later.

'Die monniken zijn vreemd,' zei de vrouw.

'Waar zijn ze nu ?' vroeg Joost.

'Gevlucht,' zei de vrouw. 'Sommigen zijn dood.'

'Door jullie ?' vroeg Joost.

'Nee, ze vielen elkaar aan,' zei de vrouw.

'Waarom zouden ze dat doen ?' vroeg Joost verbaasd.

'Niet zoveel vragen stellen,' zei de vrouw.

Joost kreunde. Hij geloofde er allemaal niets van.

'Ik moet het toch weten,' zei Joost. Toen kreeg hij weer een klap in zijn gezicht.

Hij besloot zich maar weer rustig te houden.

'Het is een drugs,' zei de vrouw.

'Wat ?' vroeg Joost.

'De monniken,' zei de vrouw.

'Je was verdwaald en nam ervan. Het groeit hier ergens.'

'Maar hoe ben ik dan verwond ?' vroeg Joost.

'Dat doet de drugs,' zei de vrouw. 'Het is zelfverwonding. Uiteindelijk valt het zichzelf aan. Wees maar blij, want zo ben je weer wakker geworden, en toen werd je geroepen.'

'Wordt ik weer genezen ?' vroeg Joost.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee,' zei ze. 'Je hersenen zijn blijvend aangetast. Telkens weer zul je wakker worden bij de monniken. Je bent zwaar ziek.'

'Dus de monniken is een ziekte ?' vroeg Joost. 'Een hersenziekte door de drugs ?'

'Ja,' sprak de vrouw, 'maar ook hier zul je altijd ontwaken, want we hebben je deels kunnen genezen. Alles komt alleen maar half. Daar moet je mee leren leven. Je bent gespleten, opdat je kunt zien.'

'En wie is die donkere vrouw bij wie ik altijd in huis ben ?' vroeg Joost. 'Zij nam me tot de tuin en toen tot het bos.'

'Dat is mijn andere helft,' zei de vrouw, 'maar ik weet niet veel van haar, en dat moet zo blijven.'

'Nou,' zei Joost, 'blij dat je me hebt gevonden. Alle beetjes helpen.'

'Van welke plant had ik drugs genomen ?' vroeg Joost. 'Of van welke struik of boom ?'

Van een slingerplant,' zei de vrouw, 'genaamd Marie Huyana. Maar ze noemen haar ook wel Willie.'

'Volgens mij ken ik die,' zei Joost.

'Dat moet wel,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 11. van slingerplant tot slingerplant

Zo leidde Joost een driedubbel leven. Als hij bij de monniken was, dan schreef hij altijd, en leerde hij tussen de regels door te lezen, elke steen om te draaien, en achter elk boomblad te kijken. En dat was ook belangrijk, want anders zou het leven niet eens bestaan. Er moest een inventaris zijn, en die had Joost hier. Het was zijn start menu. Hij moest het geheimenis van de boswachters leren kennen. En zo werd Joost een echte bibelebouse bakker die alles mengde tot het beste.

De nachtwacht die in de cel naast Joost leefde had hele bijzondere zaadjes die hij Joost eens gaf. Het waren zogenaamde bakkerzaadjes, waar je heel mooi van ging dromen, over bakkerijen waar alle bibelebouse bakkers elkaar konden ontmoeten. Maar de nachtwacht had er maar een beperkt aantal dus het was al snel op, en ook de dromen stopten weer. maar het inspireerde Joost wel. Het leek wel alsof het toch op een bepaalde manier bij Joost bleef hangen, als een dagdroom die hij iedere dag had. En het was beter zo, want het hele was gevaarlijk, maar het halve was een beveiliging. Joost leerde meer en meer het halve te waarderen en ermee te leven.

Wazige dagdromen waren voor Joost het best. Daar kon hij alle kanten mee op. Het was allemaal creatief materiaal. Zo kon hij schrijven en schrijven. En hij zag een hemels boek voor hem verschijnen, wat voor hem geopend werd. En de bladeren waren als vleugelen, en hij schreef : 'Zij dan die de monnik prijzen boven de pelgrim zijn zeer te betreuren.' Maar Joost is geen monnik. Hij is een pelgrim, en pelgrims moeten beschermd worden, want anders zou het te gevaarlijk zijn. En daarom zat Joost opgesloten. 'Wij bewaken u niet, wij beschermen u,' zeiden de monniken vaak. Vaak gingen de monniken op hun hoge paarden op pad om op zoek te gaan naar hen die ze zouden kunnen beschermen.

Soms kwamen er weer nieuwen bij in de gevangenis, en Joost liet zich telkens weer inspireren voor zijn boeken. En zo schreef Joost door, soms wel dag en nacht, om een klein bibliotheekje af te krijgen, opdat de mens onderwezen zou worden over het geheim van de monniken, en het geheim van de bibelebouse bakker. Hiervoor las hij tussen de regels door, draaide hij elke steen om, en keek hij achter elk boomblad.

Toen Joost weer bij de donkere vrouw was was Willie daar op bezoek, oftewel Marie Huyana. Ze zaten in de tuin. Ze was weer helemaal in het rood en had een rood kapje op, en had haar mandje bij zich.

'Zo,' zei Joost tegen Willie, 'was je weer aan de wandel gegaan ?'

Maar Willie zei niks. 'Ze heeft haar dag niet,' zei de donkere vrouw.

'Noemen ze jou ook niet Marie Huyana ?' vroeg Joost aan Willie, maar weer zei Willie niets.

'Laat haar maar,' zei de donkere vrouw. Na een tijdje ging Willie weer weg.

'Wat was er nu met haar aan de hand ?' vroeg Joost.

'Kom,' zei de vrouw, en nam Joost naar binnen. Bij de boekenkast liet ze hem een boekje zien. Het was een verhaaltje over een vrouw met een rood kapje in het bos, die toen werd gegrepen door een slingerplant en diep het oerwoud werd ingenomen. Daar werd haar rode kapje afgenomen, en haar rode klederen werden verscheurd, en werd ze gemaakt tot een wilde. Ze wist te ontsnappen, maar veranderde toen zelf in een slingerplant, maar zorgde er toen voor dat niemand daar zou komen waar zij was geweest.

'Dus ze beschermdde mensen,' zei Joost.

'Ja,' zei de vrouw, 'opdat ze nooit hoefden mee te maken wat zij had meegemaakt.'

Op een nacht kwamen de slingerplanten ook Joost halen. Ze haalden hem gewoon uit zijn bed en waren door de gevangenisdeuren heengebroken. Diep in de wildernis brachten ze Joost, en Joost dacht : 'Heb ik dit niet eerder meegemaakt ?' En Joost zag dat de monniken slechts een slingerplant waren, en dat hij werd genomen van slingerplant tot slingerplant, dieper de wildernis in. Het leek wel alsof zij hem telkens overgoiden, totdat hij ook het gevoel had dat hij niets anders was dan een slingerplant.

Einde